

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

XV. Quid B. Hugo narrauerit in capit. vigil. natiuit. Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

stum aduersarium, ille qui Dei virtus dicitur, pro nobis opponeret? Quomodo depressa in imis humanæ mentis stoliditas, tot dolositatis eius versutias caute valeret, nisi ille qui Dei sapientia vocatur, eas nobis detegeret? Quos eius dolos seu conatus, quibus sancto Cluniensi cœnobio sæpè irrequietus institisse aliquantis reuelationibus manifestatum est; digna videntur, vt cœperam, exequi

Quid beatus Hugo narrauerit in capitulo vigilia natalis Domini.

CAPVT XV.

MOS eiusdem monasterij erat natiuitatem saluatoris ceteris solennitatibus singulari affectu deuotius agere, & cantuum melodijs, lectionum prolixitatibus, cereorum multiplicium accensionibus, & quod longè præstantius est, speciali deuotione, multaque lachrymarum profusione, cum angelicis spiritibus alacriter sollemnizare. Qua temporis reuolutione redeunte, fratres more solito se suaque omnia parauerunt, & ecclesias ornando, aliaque monasterij loca aptius componendo, in-

tus &

tus & extra festiui apparere satagebant. Supererat adhuc beatus ille ac venerabilis pater Hugo, vltimo senio morti quidem corporeæ, sed & vitæ post mortem æternæ vicinus. Qui iam instante ipsa solennitate, capitulum vbi fratres conuerant ingressus, hæc ad omnes protulit verba. Noueritis fratres, Iesum benignum Saluatorem nostrum suæ natiuitatis, vestræque liberationis solennijs interesse disposuisse, vestræque deuotionis obsequium multo cum gaudio præstolari. At contra sciatis nequam hostem vestræ felicitati inuidentem, laborare quatenus aliquas tenebrarum suarum nebulas, tanto si possit splendori intermiscet, tantæque festiuitatis gloriã saltem quantulumcunque imminuat. Frater enim (ait) quidam, se utiq; dans intelligi, hac ipsa nocte vidit ipsius misericordie matrem, perpetuam virginem, filiũ quem præsentis nocte genuit, dulcissimo gremio continere, eiq; sanctorum angelorum multitudinem, cum immenso lumine astare. Lætabatur autem idẽ Deus puer, & immenso gaudio exultabat, atque cordis lætitiã gestu gloriosi corporis, & ipsarum plausu manuum demonstrabat. Et conuersus ad matrẽ, aiebat ad

illam. Cernis mater noctē que imminet
 meæ natiuitatis gaudijs illustrandam, in
 qua & prophetarum oracula & angelorū
 præconia renouabuntur, & meo de te ex-
 ortu, omnia simul cælestia atq; terrestria
 lætabuntur? Vbi est nunc hostis damna-
 ti perfidia, vbi eius potestas, qua ante hoc
 singulare gaudium mundo dominaba-
 tur? Quo ille impudens audito, de lati-
 culo suo egressus à longè se præsentabat,
 & ignominiosè deturpatus, cum multo
 planctu atque ciulatu, vt admitteretur, o-
 rabat. Quod eo voto dicebat, vt tantæ
 claritatis gaudia quibus inuidebat, suo
 more vel in aliquo obfuscare valeret. Et
 sicut in nulla Ecclesiæ parte admittor, in
 aliquo saltem reliquarum officinarum
 loco suscipiar. Vade (ait filius virginis)
 furcifer, & ne te mea potentia præiudi-
 catum lamenteis, tenta quod poteris. At
 ille solutus, arcum capituli petijt & ingre-
 di conatus non potuit. In tantum nam-
 que & se tumidum, & capituli introitū
 angustum inuenit, vt nullatenus intrare
 valeret. Verè vetusta superbix peste in-
 flatus, per humilem aditum transire non
 poterat, quia non idem aditus superbum
 erectum & humilem caput inclinatum.
 Inde ad fratrum dormitorium gressum

Nota.

conuertit, & phantasijis solitis eos se posse inquietare confidens, introire tentauit. Sed eadem grossitudine sua ab ostio repulsus recessit. Postremum ad refectoriū nocendi spem contulit, ibi propter aliquātam corporum curam, maiorem suspicatus mentium incuriam. Ibi etiam tot obices diuinorum ex lectione verborum, tot trabes ex deuotionibus auditorum, tot repagula offendit ex caritate sibi seruentium, ut nullo modo ultra procedere præualens, retro eogeretur redire. Sic quoque ab omnibus monasterij officiais reiectus, à conspectu pijsissimi Redemptoris & gloriosæ virginis matris, cum ea quæ dignus est confusione, pestifer ille recessit. Cauti igitur estote, & immensas gratias omnipotenti ac misericordissimo saluatori agite, qui & nequissimum hostem à vobis expulit, & ipse nobiscum festum suum celebraturus remansit. Hæc à sancto viro fratribus dicta, furentium aduersus locum ipsum malignorum spirituum ostendunt nequitiam, ac Domini eundem protegentis clementiam. Qui nequam hostes quamuis vniuersis generaliter insidiarentur, nouiter tamen conuersis amplius infesti instabant. Dolebant quidem vete-

D 5.

rano-

ranorum profectibus inuidentes, sed syronum superaddita conuersione, quali recenti suscepto vulnere, acrius indignabantur. Et velut longi temporis desperatione, prioris prædæ spolia postponentes, contra ea quæ ab oculis rapiebantur, longè vehementius accendebantur. Hinc aduersus nouitios bella valida commouebant, hinc tentamentorum diuersis telis armati, totis eis conatibus insistebant.

De fratre qui demones vidit quasi religiosè incedentes.

CAPVT XVI.

ET vt de illis aliquid dicam, quæ nostro tempore contigerunt: vidi ego quam plurimos varias mihi erga se dæmonum insidias exponentes. Nec ea quæ spirituali bello ex vitiorum suggestionibus gerebantur, sed quæ quasi in aperto certamine campo, non paruo verorumque sudore fiebant. Exuberans quippe abundantia malitiæ hostis, cum nihil intus tentando proficere valeret, in iram vehementius exardescebat. Et inuisibiliter se victum dolens, si saltem visibiliter eum militibus Christi congregians, in aliquo posset esse superior,
 atten-